

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/11/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216981
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216981.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Dany Kálnayovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/62/2013-48 zo dňa 6. júna 2013, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a ustanovení § 41 ods. 1, § 44 ods. 8, 9 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie titulom majetkovej škody sumu 175,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 885,12 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Právny zástupca navrhovateľa sa pridržiaval podaného návrhu a písomného stanoviska, pričom navrhol doplniť dokazovanie znaleckým posudkom, o ktorý požiadali znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a ktorým mieni preukázať majetkovú škodu navrhovateľa. Nemal k dispozícii listinné dôkazy na preukázanie majetkovej škody. Uviedol, že ako dôkazy by mohli byť použité listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v exekučnom spise, a to urgencie, nakoľko tieto boli zasielané do exekučného spisu. Konštatoval, že údaje má od klienta, ktorý ich má v databáze, lebo konkrétne v tomto prípade súd rozhodol dňa 12. 01. 2012, pričom vychádza z údajov navrhovateľa, že súd rozhodol o zmene exekútora, avšak nevedel sa vyjadriť, či zmenil alebo zamietol žiadosť. Oprávnený požiadal o zmenu exekútora za JUDr. Rudolfa Krutého, nakoľko navrhovateľ nebol spokojný s pôvodným exekútorom. Podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku u odporcu bola dňa 25. 05. 2012, ale nemá informáciu o výsledku prerokovania. Uplynula už 6-mesačná lehota a nedošlo k uspokojeniu nároku. O vzniku škody sa dozvedel vtedy, keď už nebolo porušované jeho právo.

Zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 12Er/873/2006 súd zistil, že oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora na Okresný súd Levice dňa 27. 08. 2010. Súd vyzýval právneho zástupcu

oprávneného na zaslanie zmluvy o úvere dňa 25. 10. 2010. Súd vyzval exekútora na vyjadrenie sa k trovám exekúcie a k ich špecifikácii výzvou zo dňa 19. 07. 2011, Súdny exekútor vyčíslil trovy exekúcie a zaslal súdu dňa 03. 08. 2011. Okresný súd Levice uznesením č. k. 12Er/873/2006-24 zo dňa 12. 01. 2012 exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie, proti ktorému podal odvolanie, v dôsledku podaného odvolania sa predmetné rozhodnutie zrušilo, a preto vo veci opätovne rozhodol sudca uznesením č. k. 12Er/873/2006-55 zo dňa 25. 02. 2013.

Navrhovateľ špecifikoval majetkovú škodu náklady navrhovateľa v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, pričom malo ísť o pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému v sume 70,- eur, náklady na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a administratívne náklady v sume 15,- eur. Navrhovateľ sa zároveň domáhal nemajetkovej ujmy, keď márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa na vymoženie pohľadávky, keď mohlo dôjsť k zániku povinného, k strate kontaktu s povinným, k insolventnosti povinného. Nemajetková ujma má predstavovať satisfakciu za konkrétne porušenie zákona. Pri výške nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z toho, že Ústavný súd ST za prieťahy v konaní priznáva priemerne 660,- eur ročne a navrhovateľ sa domáhal sumy 55,- eur za každý mesiac, pričom upozornil na to, že exekučný súd bol v danej veci nečinný viac ako 503 dní.

Konštatoval, že dôvodom pre zmenu exekútora bola údajná strata dôvery k pôvodnému exekútorovi, avšak ani nový exekútor nevymohol dlžnú sumu. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, pričom zhodné exekučné tituly boli súdmi vyhlásené za nezákonné. Navrhovateľ v množstve vecí podal návrh na zmenu exekútora, pričom išlo o rôznych exekútorov. V niektorých veciach návrhu na zmenu exekútora predchádzal podnet exekútora na zastavenie exekúcie. Je možné, že i takýto podnet bol dôvodom na podanie návrhov na zmenu exekútorov, na jedného exekútora. Podľa názoru súdu prvého stupňa v priebehu exekúcie, v čase keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Účastníkom exekučného konania nerozhodnutím v zákonnej lehote nevznikol stav právnej neistoty.

Mal za to, že navrhovateľom uvádzaná majetková škoda nebola nijako preukázaná, navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku. Tvrdenia o tom, že ak by súd rozhodol včas, nemusel by sa navrhovateľ prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov, nie sú dostatočným argumentom a zároveň nepreukazujú príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora a podaným návrhom na zmenu exekútora, navyše navrhovateľom uvádzaná majetková škoda nebola v konaní preukázaná, jej vyčíslenie paušalizáciou reálnych vecných nákladov, spočívajúcich v administratívnych, funkčných a mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, bolo podľa názoru súdu nepreukázané, nez dôvodnené a navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu.

Poznamenal, že doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti na zmenu súdneho exekútora až do samotného rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohla viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Súd prvého stupňa sa nestotožnil ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prieťahy v konaní.

Ďalej uviedol, že rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd nie je presvedčený, že by bol počas doby rozhodovania exekučného súdu navrhovateľ v neistote a hrozila by mu akákoľvek škoda. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Navrhovateľ na pojednávaní nevedel nijako konkrétne špecifikovať problémy v podnikaní spôsobené údajným nezákonným postupom súdu. O návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté. V konaní nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prvom rade mal súd za to, že žiadna škoda nevznikla a v druhom rade, ak by aj teoreticky navrhovateľ nejakú škodu reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na zmenu súdneho exekútora. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP

tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Konštatoval, že súd prvého stupňa vytvára konštrukciu, podľa ktorej návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bol anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov, avšak bol toho názoru, že samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 <Q.O.> OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 <Q.>, § 201 <Q.> OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 <Q.> OSP), bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 <Q.'>, 2 OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona (účinného v čase podania návrhu),

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinný v čase podania návrhu (30. 08. 2010),

(8) Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

(9) Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že v exekučnom konaní, kde bolo oprávneným, nerozhodol súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Okrem nepreukázania nesprávneho úradného postupu žalobca nepreukázal ani vzniknutú škodu (neuniesol dôkazné bremeno jej preukázania, pretože na to nestačí len samotné tvrdenie žalobcu, že mu nejaké náklady vznikli) a nepreukázal ani nemajetkovú ujmu a ani príčinnú súvislosť medzi týmito atribútmi, pretože nepreukázal ani ich samotnú existenciu.

Vo veci vedenej na Okresnom súde Levice sp. zn. 12Er/873/2006 podal oprávnený návrh (zo dňa 27. 08. 2010 na zmenu súdneho exekútora elektronickými prostriedkami (zaručeným elektronickým podpisom) dňa 30. 08. 2010 o 12,34 h. Keďže návrh na vykonanie exekúcie nebol úplný súd vyzýval právneho zástupcu oprávneného na zaslanie zmluvy o úvere a exekútora na vyjadrenie sa k trovám exekúcie a k ich špecifikácii. Súdny exekútor vyčíslil trovy exekúcie a zaslal súdu dňa 03. 08. 2011. Okresný súd Levice uznesením č. k. 12Er/873/2006-24 zo dňa 12. 01. 2012 exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie, proti ktorému podal odvolanie, v dôsledku podaného odvolania sa predmetné rozhodnutie zrušilo, a preto vo veci opätovne rozhodol sudca uznesením č. k. 12Er/873/2006-55 zo dňa 25. 02. 2013.

K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní, odvolací súd súhlasí uvádza, že je dôvodná, lebo toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 a nie je možné aplikovať toto znenie na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. V nadväznosti na toto konštatovanie však odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že sa riadi priamo aplikáciou § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ale okolnosti špecifikované v tomto zákonnom ustanovení v novelizovanom znení uvádza len ako príklad pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Podľa ust. § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) musí súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora realizovať viaceré procesné úkony súvisiace s rozhodnutím o zmene exekútora. Možno preto súhlasiť s názorom, že za daných okolností nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom určenej lehote nie je bez všetkého možné považovať za zbytočné prieťahy v konaní. Za daného stavu je možné vyvodiť, že uvedenú situáciu nemožno vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup súdu. Rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora je totiž možné až po zrealizovaní riadnych procesných úkonov. Námietka žalobcu o nemožnosti polemizovať s dodržiavaním lehoty na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora je preto nedôvodná. Z exekučného spisu vyplýva že okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie a preto táto okolnosť mala za následok, že poverený súdny exekútor mal právo, ako aj povinnosť vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného. Okolnosť, že súd prvého stupňa o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v 30- dňovej lehote, nemá za následok vznik žalobcom tvrdenej a uvádzanej škody, pretože úkony, za ktoré požaduje náhradu škody, vykonával bez ohľadu na to, ktorý exekútor vo veci vykonával exekúciu. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom

súdu prvého stupňa, že účastníkovi exekučného konania nerozhodnutím o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote nemohol vzniknúť stav právnej neistoty a majetková škoda, ktorú uplatňuje žalobou.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v exekučnej veci zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 12Er/873/2006 nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, kedy by prietahy v konaní boli konštatované. Odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, nevykonať dokazovanie znaleckým posudkom, lebo navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a následne návrhom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999 z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Vo veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.